

‘Wachten op Godot’ van Altstadt Ensemble Rotterdam is droevig mooi ★★★★★☆

Na de pauze blijkt waarom het acteergeweld in de eerste helft nodig is.

Hein Janssen 18 december 2022, 17:14

Wachten op Godot Beeld Maarten Laupman

Zonder al te veel rumoer heeft Rotterdam er weer een nieuwe theatergroep bij: Altstadt Ensemble Rotterdam. Gevestigd in een eigen gebouw in historisch Delfshaven en een soort van afsplitsing van Theater Mooi Weer, dat verderop in de wijk al een paar jaar actief is. Twee groepen die voornamelijk repertoirestukken (van Shakespeare tot Norén en Reza) spelen,

het is geen overbodige luxe in een stad waar tot voor kort alleen Theater Rotterdam actief was.

De Volkskrant Kunst & Cultuur

Ontvang elke week het laatste kunstnieuws en de belangrijkste recensies, interviews en beschouwingen.

Rotterdamers die in eigen stad naar een min of meer bekend stuk willen, kunnen dat nu. Theater Mooi Weer speelt op dit moment Molières *De mensenhater* (1666), Altstadt Ensemble heeft Johan Simons weten te strikken voor de regie van Samuel Becketts bekendste stuk *Wachten op Godot* (1953). Dat er behoefte aan is, blijkt uit de steeds maar weer uitverkochte zalen en de verlengingen.

Altstadt Ensemble zit nog midden in de verbouwing van de theaterzaal: kapotte tegels, half gestuukte muren, gebarsten beton. Die onttakelde ruimte is het perfecte decor voor Becketts klassieker over het nutteloos wachten van de mensheid op verlossing. In deze desolate woestijn wachten Vladimir (Délano van den Berg) en Estragon (Elsie de Brauw) op Godot, en elke dag weer komt een boodschapper hen vertellen dat meneer Godot vandaag niet komt, maar morgen wel. Midden op het podium hangt een treurwilg op zijn kop, met dode takken eraan.

Ziedaar de ultieme troosteloosheid van dit stuk, en deze mensen. Als regisseur kun je dan kiezen voor het onderstrepen daarvan en van Godot zwaar literair teksttoneel maken, maar Johan Simons doet het anders: hij heeft zijn spelers de vrije loop gelaten en zowel De Brauw als Van den Berg pakken voor de pauze dan ook bijna grotesk uit. Niks geen gestileerde droefheid,

maar rollen en dollen, dat alles om de wanhoop nog even de pas af te snijden. Halverwege dat eerste deel verschijnen de toevallige passanten Pozzo (Bram Van Der Kelen) en zijn knecht Lucky (Jordy Vogelzang) ten tonele, een merkwaardig stel waarin de demonische kant van de mens tot uiting komt. Ook die scènes zijn flink aangezet, heftig fysiek en acrobatisch, en verraderlijk clownesk.

Dit acteergeweld, voortreffelijk uitgevoerd door alle Altstadt-acteurs, doet even de wenkbrauwen fronsen, maar na de pauze blijkt waarom die overdaad nodig is. Dan nemen Simons en zijn spelers gas terug en gaat de voorstelling in steeds somberder sfeer over het nodeloos wachten, even weer opleven en hoop krijgen, en tenslotte de berusting dat het nooit meer goed komt. Naar het eind toe is deze Rotterdamse *Wachten op Godot* stil makend, en droevig mooi. Om met Pozzo te spreken: 'Op een dag ben ik blind geworden, op een dag worden we doof, op een dag zijn we geboren, op een dag zullen we sterven, op dezelfde dag, op hetzelfde ogenblik (...) Een ogenblik schittert de dag en dan is het opnieuw nacht.'

De Brauw en Van den Berg laten het prachtig zien: het tijdsbesef is weg, tussen wachten en wanhoop is niets meer.

WACHTEN OP GODOT

Theater

★★★★☆

Van Samuel Beckett door Altstadt Ensemble Rotterdam, regie Johan Simons.

13/12, Altstadt Rotterdam.